

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił dla J. H. od 1 lutego 2010 r. ustawodawstwo polskie jako właściwe w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Organ rentowy wskazał, że pismem z dnia 30 stycznia 2018 r. – po wcześniejszej wymianie korespondencji pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw – brytyjska instytucja ubezpieczeniowa poinformowała, że J. H. nie przedłożył żadnych dodatkowych dokumentów i wyjaśnień w sprawie. W związku z brakiem wymaganych informacji nie była więc w stanie potwierdzić jego statusu w zakresie ubezpieczeń na terytorium Wielkiej Brytanii. Jednocześnie odmówiła wydania mu zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym A1.

W związku z tym organ rentowy ustalił dla ubezpieczonego tymczasowe ustawodawstwo polskie od dnia 1 lutego 2010 r. oraz poinformował o tym ustaleniu brytyjską instytucję ubezpieczeniową, która nie zgłosiła zastrzeżeń w określonym terminie.

Zdaniem ZUS J. H. w okresie od 1 lutego 2010 r. posiadał wyłącznie jeden tytuł do podlegania ubezpieczeniom – prowadzenie działalności na własny rachunek na terytorium Polski.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony działający przez pełnomocnika będącego adwokatem domagał się jej zmiany i ustalenia, że od dnia 1 lutego 2010 r. właściwym dla niego jest ustawodawstwo brytyjskie oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podając okoliczności wskazane w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt VI U 809/18 Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej oddalił odwołanie J. H..

Na podstawie akt organu rentowego ustalił Sąd, że odwołujący się od 1 października 1998 r. prowadzi działalność gospodarczą. Pismem z dnia 24 marca 2017 r. ZUS zwrócił się do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej o ustalenie, czy J. H. został zgłoszony do ubezpieczeń w brytyjskim systemie zabezpieczenia społecznego. Pismem z dnia 19 lipca 2017 r. instytucja ta zwróciła się bezpośrednio do ubezpieczonego oraz do wskazanych przez niego pracodawców o wypełnienie kwestionariuszy dotyczących jego obecności i zatrudnienia na terytorium Wielkiej Brytanii, a w dniu 17 sierpnia 2017 r. podała, że warunki zatrudnienia i zamieszkania J. H. na terytorium Wielkiej Brytanii są niejasne. Z kolei pismem z 30 stycznia 2018 r. brytyjska instytucja ubezpieczeniowa poinformowała, że ubezpieczony nie przedłożył żadnych dodatkowych dokumentów i wyjaśnień w sprawie. W związku z brakiem wymaganych informacji nie była w stanie potwierdzić jego statusu w zakresie ubezpieczeń na terytorium Wielkiej Brytanii. Jednocześnie odmówiła wydania mu zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym A1.

W oparciu o powyższe informacje ZUS ustalił dla odwołującego się tymczasowe ustawodawstwo polskie od dnia 1 lutego 2010 r. oraz poinformował o tym brytyjską instytucję ubezpieczeniową, która nie zgłosiła w określonym terminie zastrzeżeń.

W konsekwencji organ rentowy stwierdził, że J. H. w okresie od 1 lutego 2010 r. podlegał wyłącznie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności na własny rachunek na terytorium Polski.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wskazał, że istota sporu dotyczyła ustalenia dla J. H. właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczenia społecznego zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego w związku

z prowadzeniem działalności gospodarczej na terenie Polski i wykonywaniem pracy

w oparciu o umowę o pracę na terenie Wielkiej Brytanii.

Sąd I instancji przytoczył treść art. 14c rozporządzenia Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we wspólnocie (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2010 r.) oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (obowiązującego od dnia 1 maja 2010 r.) i stwierdził, że generalną regułą wspólnotowej koordynacji jest ustalanie ustawodawstwa właściwego według dwóch zasad: miejsca wykonywania pracy (*lex loci laboris*) oraz podlegania jednemu ustawodawstwu.

Wskazał Sąd, że dla objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu miejsca wykonywania pracy i ustalenia jako właściwego ustawodawstwa brytyjskiego J. H. musiałyby wykazać, iż na terytorium Wielkiej Brytanii wykonuje pracę i że z tego tytułu został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych na terenie tego kraju przedkładając druk A1.

Zauważył Sąd, że z pisma brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej wynika, iż odwołujący się nie wykazał i nie dostarczył wiarygodnych dowodów świadczących o pracy na terenie Wielkiej Brytanii. Dokumenty, na które powoływał się, nie zostały uznane za wiarygodne przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową, a tym samym brak podstaw, aby zostały uznane za takie przez ZUS. Stwierdził nadto Sąd, że zakwestionowanie przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową firm (...) Ltd, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) Ltd. jako pracodawców i odmowa wydania odwołującemu się zaświadczenia w zakresie podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu należy ocenić w świetle art.5 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009.

Tym samym dokument o odmowie jest wiążący dla ZUS do czasu jego wycofania. Ta sama sytuacja dotyczy wydanej przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową decyzji. Dopóki znajduje się ona w obrocie prawnym na terytorium Wielkiej Brytanii musi być respektowana przez organ rentowy.

Sąd I instancji zwrócił także uwagę, że ZUS prawidłowo zastosował procedurę wynikającą z art.16 ust.2-4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa nie zgłosiła w terminie określonym w tych przepisach zastrzeżeń w odniesieniu do ustalonego ustawodawstwa.

Podał również Sąd, że w momencie wydania decyzji nie istniały żadne podstawy, aby wyłączyć ustawodawstwo polskie w stosunku do odwołującego się w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi, co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może

w żaden sposób sprawiać, że właściwym dla nich stanie się inne państwo, ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo. Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza możliwość dokonania oceny przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy, jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. Nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa, a tym samym stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. I UK 275/13.

Wskazał nadto Sąd I instancji, że organ rentowy ani sądy nie mogą spowodować sytuacji, w której osoba prowadząca działalność i wykonująca pracę najemną w różnych państwach członkowskich Unii nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu lub że będzie podlegała ustawodawstwu więcej niż jednego państwa. Taki

skutek jest niezgodny z celem art. 48-51 TWE, którym jest zapewnienie, aby pracownicy, w rezultacie wykorzystania prawa

do swobodnego przepływu, nie tracili korzyści należnych im z zabezpieczenia społecznego na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego.

Stwierdzenie zatem, iż odwołujący się nie podlega ubezpieczeniom społecznym na terytorium Polski doprowadziłoby do sytuacji, że nie podlega on w ogóle ubezpieczeniom, skoro brytyjska instytucja ubezpieczeniowa wyłączyła go od ubezpieczenia na terytorium Wielkiej Brytanii.

W konsekwencji Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej na mocy art.477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok zaskarżył ubezpieczony działający przez pełnomocnika będącego adwokatem zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez:

1) **niewłaściwe zastosowanie art. 288 akapit 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej poprzez ich niezastosowanie i wydanie rozstrzygnięcia na podstawie przepisów prawa krajowego zamiast na podstawie przepisów rozporządzeń unijnych,**

2) **niewłaściwe zastosowanie art.13 ust.3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niezastosowanie, choć ubezpieczony wykonywał pracę najemną w Wielkiej Brytanii i podlegał w związku z tym wyłącznie ustawodawstwu brytyjskiemu,**

3) **niezastosowanie art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia i wyrażonej w nim zasady jednolitego ustawodawstwa i oddalenie odwołania, choć wydanie zaskarżonej decyzji doprowadziło do sytuacji, w której wbrew przepisom rozporządzenia podstawowego podlegał w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich i zobowiązany został do zapłaty składek za ten sam okres do dwóch różnych instytucji ubezpieczeniowych, z których każda na dzień wydania decyzji uważała się za instytucję właściwą,**

4) **błędną wykładnię art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez przyjęcie, że był zobowiązany oprócz informacji przedstawić także dokumenty i dowody potwierdzające wykonywanie przez niego pracy w innym państwie członkowskim i w konsekwencji przyjęcie, że to na nim spoczywał ciężar udowodnienia, że praca najemna w Wielkiej Brytanii była przez niego rzeczywiście wykonywana, podczas gdy obowiązek taki nie ciążył na nim, ewentualnie to organ rentowy, kwestionujący wykonywanie pracy, zobowiązany był udowodnić, że on pracy nie świadczył,**

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1) **art. 477¹⁴ kpc poprzez oddalenie odwołania jako bezzasadnego, podczas gdy zaskarżona decyzja została wydana bez zastosowania unijnych przepisów o koordynacji zabezpieczenia społecznego,**

2) **niewłaściwe zastosowanie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego niezastosowanie, choć wykonywał on pracę najemną**

w Wielkiej Brytanii i podlegał w związku z tym wyłącznie ustawodawstwu brytyjskiemu. Wydanie zaskarżonej decyzji doprowadziło do sytuacji, w której wbrew przepisom rozporządzenia podlegał w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich, co stanowi naruszenie art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego,

3) błędną wykładnię art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez przyjęcie, że był on zobowiązany, oprócz informacji, przedstawić także dokumenty i dowody potwierdzające wykonywanie przez niego pracy w innym państwie członkowskim i w konsekwencji przyjęcie, że to na nim spoczywał ciężar udowodnienia, że praca najemna w Wielkiej Brytanii była przez niego rzeczywiście wykonywana, podczas gdy obowiązek taki nie ciążył na nim, ewentualnie to ZUS, kwestionujący wykonywanie pracy, zobowiązany był udowodnić, że on pracy nie świadczył,

III. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1) art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego poprzez zaniechanie niezwłocznego określenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z informacją przekazaną przez ubezpieczonego, a zamiast tego wydanie zaskarżonej decyzji,

2) art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego poprzez zaniechanie wyczerpującego wyjaśnienia wszelkich wątpliwości we współpracy z instytucją brytyjską, a zamiast tego oparcie się na niejasnym i niejednoznacznym stanowisku tej instytucji,

3) art. 2 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego poprzez wydanie decyzji bez oczekiwania

na odpowiedź od instytucji właściwej w Wielkiej Brytanii w sprawie dodatkowych dokumentów dostarczonych przez ubezpieczonego w celu uzyskania wszystkich danych niezbędnych dla ustanowienia i określenia jego praw i obowiązków,

4) art. 5 rozporządzenia wykonawczego poprzez podważenie ważności umów o pracę, na podstawie których został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim oraz pozostałych dokumentów wydanych przez instytucję innego państwa członkowskiego.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że nie podlegał ustawodawstwu polskiemu, lecz ustawodawstwu brytyjskiemu w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji lub organowi rentowemu do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów sądowych instancji odwoławczej oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od ZUS, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Spór w rozstrzyganej sprawie sprowadzał się do oceny, jakie ustawodawstwo jest właściwe dla J. H. od 1 lutego 2010 r. w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej w Polsce oraz wykonywaniem pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej prawidłowo ustalił stan faktyczny oraz trafnie zastosował i zinterpretował właściwe przepisy mające zastosowanie w rozstrzyganej sprawie.

Ponieważ okoliczności faktyczne sprawy w zasadzie były bezsporne (i zostały przedstawione przez Sąd I instancji), a Sąd Apelacyjny w pełni je podziela, za zbędne uznano ich ponowne przytaczanie w tym miejscu.

Wynika z nich, że skarżący wszedł w stosunki ubezpieczenia społecznego o charakterze transgranicznym poprzez jednoczesne wykonywanie działalności gospodarczej i pracy najemnej w różnych państwach Unii Europejskiej.

Przypomnieć jedynie należy, iż zaskarżoną decyzją organ rentowy stwierdził, że w okresie od 1 lutego 2010 r. właściwym w stosunku do J. H. jest ustawodawstwo polskie. Decyzja ta została wydana po wcześniejszej wymianie korespondencji pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw i uzyskaniu ostatecznie informacji od brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej w piśmie z dnia 30 stycznia 2018 r., że – w świetle przedłożonych przez skarżącego dokumentów – nie jest w stanie potwierdzić jego statusu w zakresie ubezpieczeń społecznych na terenie Wielkiej Brytanii, jak również jego uprawnień do uzyskania dokumentu A1. Zdaniem tej instytucji J. H. w spornych okresach podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego. W związku z uzyskanym stanowiskiem brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, ZUS pismami z dnia 21 marca 2018 r. stwierdził, że skarżący podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 1 lutego 2010 r. do 30 kwietnia 2010 r. oraz od 1 maja 2010 r. Ustalenie polskiego ustawodawstwa od 1 maja 2010 r. miało charakter tymczasowy, o czym poinformowano również brytyjską instytucję ubezpieczeniową, która nie zajęła stanowiska w tej sprawie w terminie 2 miesięcy od otrzymania informacji.

W rozstrzyganej sprawie miały więc zastosowanie – jak słusznie przyjął Sąd I instancji – przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L 2004, Nr 166, poz.1 – zwane dalej rozporządzeniem podstawowym) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L 2009, Nr 284, poz. 1 – zwane dalej rozporządzeniem wykonawczym).

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonywana jest praca najemna. Wyłączona jest tym samym możliwość ustalania prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób niż wskazany w tym przepisie. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczania społecznego stosunek prawny, na podstawie którego powstaje tytuł ubezpieczenia społecznego i stosunek ubezpieczenia społecznego, to dwie niezależne więzi prawne, które mogą podlegać prawu różnych państw członkowskich, przy czym stosownie do generalnej reguły wspólnotowej koordynacji ubezpieczeń społecznych, stosunek ubezpieczenia społecznego podlega prawu wykonywania pracy. Temu też prawu przyporządkowane jest zakwalifikowanie pracownika, jako zatrudnionego w rozumieniu rozporządzenia podstawowego. Nie ma zatem definicji pracy najemnej jako pojęcia prawa unijnego. Definicje tytułu ubezpieczenia społecznego przyjęte w krajowych systemach zabezpieczenia społecznego miejsca wykonywania pracy najemnej, do którego należy pracownik migrujący, mogą różnić się od tych zawartych w prawie pracy, ale muszą być utrzymane jako jedyne właściwe, tak jak rozumiane są przy stosowaniu ustawodawstwa z dziedziny zabezpieczenia społecznego danego państwa członkowskiego, na terytorium którego praca jest wykonywana.

Zauważyć nadto należy, że zgodnie z ugruntowanym już orzecznictwem Sądu Najwyższego istnienie tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie, a nadto określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucje miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. Oczywiście przy tym jest, że właściwa instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego

i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba ta jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów odnośnie ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności w oparciu

o art. 6, art. 15 oraz art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Nakazują one zwrócić się –

w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności – do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Zastosowanie znajduje również decyzja nr A1 Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i concyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia nr 883/2004 (Dz. U. C 106 z 24 kwietnia 2010 r.). Poinformowanie zatem przez osobę wykonującą pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma ona miejsce zamieszkania, o tym fakcie wymaga – ze względu na zaistnienie czynnika ponadkrajowego w ubezpieczeniu społecznym – zastosowania procedury przestrzegającej właściwości i kompetencji instytucji ubezpieczeń społecznych, przewidzianej w przepisach art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Informacja ta jest podstawą do niezwłocznego, lecz tylko wstępnego i tymczasowego ustalenia dla niej ustawodawstwa właściwego, stosownie do zasad kolizyjnych ustalonych w art. 13 rozporządzenia podstawowego. Współdziałanie i opieranie się na porozumieniu instytucji właściwych ze względu na miejsce zamieszkania ubezpieczonego i ze względu na miejsce wykonywania przez niego pracy najemnej oznacza, że do instytucji właściwych, w tym również do sądu krajowego należy przede wszystkim ustalenie, czy osoba żądająca ustalenia właściwego ustawodawstwa podlega ubezpieczeniu społecznemu w każdym ze wskazanych przez nią państw i postąpienie w celu ustalenia stanu zgodnego z art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Podkreślić należy, że organ rentowy, ani sąd nie mogą spowodować sytuacji, w której osoba prowadząca działalność i wykonująca pracę najemną w różnych państwach Unii nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu lub, że będzie podlegała ustawodawstwu więcej niż jednego państwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy prawidłowo,

z zachowaniem wskazanych przepisów, ustalił w decyzji z dnia 24 maja 2018 r., że od 1 lutego 2010 r. właściwym w zakresie ubezpieczeń dla J. H. jest ustawodawstwo polskie. Zauważyć bowiem należy, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa jednoznacznie wyraziła swoje stanowisko w zakresie braku podstaw do objęcia skarżącego ubezpieczeniami społecznymi na terenie Wielkiej Brytanii, jak również do uzyskania przez niego dokumentu A1. Poinformowana przez ZUS pismem z dnia 21 marca 2018 r. o tymczasowym ustaleniu dla ubezpieczonego ustawodawstwa polskiego jako właściwego, nie zajęła stanowiska

w tej kwestii.

Podkreślić nadto należy, że zarówno organ rentowy, jak i Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej nie dokonywali oceny, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym skarżącego w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego.

Wskazać także trzeba, że J. H. w trakcie postępowania przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym nie przedstawił potwierdzenia podlegania ubezpieczeniu na terenie Wielkiej Brytanii (formularz A1).

Zaznaczyć należy, że ewentualna zmiana stanowiska brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, może stanowić podstawę do ponownego ustalenia ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu pracy najemnej wykonywanej na terenie Wielkiej Brytanii

w trybie art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 266 ze zm.).

W świetle przedstawionych okoliczności zarzuty podniesione w apelacji uznać należało za bezpodstawne.

Mając powyższe względy na uwadze, skoro apelacja okazała się bezzasadna, Sąd II instancji na mocy art. 385 kpc oddalił ją.

/-/ SSA B.Torbus /-/ SSA W.Bzibziak /-/ SSA E.Kocurek-Grabowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia